

KRÁLOVO SRDCE

Gaute Heivoll

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Tiden Norsk Forlag AS, 2011

Translation © Kateřina Křišťůfková, 2016

ISBN 978-80-7473-407-6

Někdy v průběhu noci dorazili na místo. Dveře se rozlétly, svíčky uvnitř divoce zaplápolaly a otec nesoucí dívku celou cestu v náruči klesl na kolena a položil ji v tmavé místnosti na slavník. Fojt, který je přivedl, potřásl kloboukem, až se voda rozstříkla, a vzápětí zmizel se svými pomocníky do tmy, svítilny nesli všichni zdvižené, jako staré zbraně.

— — —

Otec, jemuž kapalo z vlasů i vousů, uvedl její jméno, věk a místo původu. Vše bylo patřičně zaneseno do záznamů. Vrhł pohled na německého lékaře, který stál nadále v pološeru u dveří a třpytily se na něm kapky deště, pak se zadíval na dívku ležící ochable na slavníku, přitom si třel zmrzlé ruce a tiskl si je pod mokrým oděvem k břichu. Pomalu se mu do nich vracelo teplo a cit. Sklonil se nad dívku, odhrnul jí vlasy z čela a uvolnil spletený opasek. Potom jí vytáhl z rukávu šatů levou ruku, po ní pravou – obě paže padly bezvládně na zem. Deegena si nevšímal, ani ostatních lidí stojících okolo s chvějícími se svítilnami. Klečel tu jako ve sluji plné světla a soustředil se na své ruce, na své prsty. Posadil se za dívčinými zády na paty a přitom mumlal zmatená slůvka. Neodpovídala, věděl však, že ho slyší. Podařilo se mu opřít si její hlavu o rameno a dokázal jí

tak vysoukat šaty k břichu a k hrudníku a nakonec jí je přetáhnout přes hlavu.

— — —

Nahá mu netečně spočívala na klíně, zatímco Deegen, který měl ještě stále přes ramena pelerínu, ji ve studené záři svítilny vyšetřoval. Měla nemocí zasažený a silně opuchlý celý podbřišek, k tomu otevřené rány a praskliny na jedné straně krku, těsně pod uchem. Z ran jí vytékaly čurky průhledné tekutiny, jako by se z ní cosi tlačilo ven, cosi zlého a nemilosrdného.

— — —

Otec vylíčil, jak několik dní namáčel natrhané pruhy látky se vzorem třešní do ledové dešťové vody a přikládal jí je a měnil, a přesto se její stav zhoršoval. Pak jim pověděl o její sestře a také o matce. V místnosti přitom panovalo hrobové ticho. Uvědomoval si, že už dlouho nemluvil souvisle, v celých smysluplných větách, ani k nikomu, kdo by mu rozuměl. Nedíval se ani na Deegena, ani na ošetřovatele, oni však do jednoho hleděli na něj a všechno, co řekl, bylo zaneseno do záznamů.

— — —

Deegen jí uvolnil cáry kolem krku, rozřezal a přestříhal je zahnutými nůžkami. Dívkou přitom probíhaly slabé záchvěvy, jako by ji někdo zaživa loupal. Nejspodnější vrstvy měla téměř zarostlé do mokvajících ran a z masa jí jako drobné kořínky rostlin visela uvolněná vlákna. Deegen poté odložil pláštěnku, zapálil svíčku, chráně ji přitom dlaní, a najednou se mu rysy podivuhodně roz-

jasnily a vyhladily. Rozepnul si manžetové knoflíčky a vyhrnul si rukávy košile. Čelo měl zbrázděné asymetrickými vráskami, v očích se mu odrážel plamínek svíce a dalo se tušit, že je mužem, jehož zušlechtilo duševní utrpení. Pak vložil do plamene skalpel s čepelí ve tvaru listu, držel ho tam, dokud se z kovu nezačalo kouřit, špičkou poté uvolnil zbylý propletenec a rány vyčistil, aby tekutina mohla volně odtékat.

-- --

Dívka ležela s očima zavřenýma, z krku jí přitom stoupal zápach. Otec bedlivě sledoval, jak skalpel lehce a opatrně řeže, avšak nasládlý pach ho přinutil zatěkat pohledem. Polkl a oči sklopil, v kapkách na podlaze viděl záblesky světla, viděl obyčejné boty a kožené holínky okolostojících, neodvažoval se však zrak pozvednout a pohlédnout někomu z nich do očí. Oblečení se mu ztěžka lepilo na záda a stehna, zátylek měl ledový a svaly na krku se mu napínaly jako provazy. Přitiskl jí jednu ruku na čelo, druhou jí přidržel bradu, a tak jí svíral hlavu pevně, aniž si to vůbec uvědomovala.

-- --

Poté, co se Deegen vypořádal s otevřenými ranami na krku, přiklekl k dívčinu podbříšku a stejně nábožně odstranil prosáklé pruhy látky také zde. Pak otevřel koženou brašnu, v níž o sebe cinkalo několik skleněných flakonků a cínových stříkaček. Z jednoho flakonku vytáhl korek a nasál do stříkačky hladké, stříbřitě se třpytící kapky, které vstříkl přímo do rány. Dívka ležela stejně klidně jako předtím, obličej měla čistý a bílý,

v obočí jí ulpívaly kapičky vody a otec je setřel palcem. Vzápětí se jí oči pod víčky protočily a jeho ochromil strach. Poplácal ji dlaní po tvářích, pokusil se v ní probudit život, avšak Deegen ho zarazil.

Umírá. Copak to nevidíte. Umírá.

Ne, odvětil Deegen. Neumírá.

Otec dál upíral pohled na perlící se kapky, které klouzaly po kůži podobně jako kapky vody po namaštěné holínce, ale nakonec všechny do jedné zmizely v ráně, jako by každá z nich obsahovala hádanku i odpověď.

Co to je? řekl.

Rtuť.

Rtuť?

Deegen vzhlédl.

Zahání zlo.

— — —

Otec nevěděl, jak dlouho takhle seděli, ale Deegen nakonec dívce na ránu přiložil nový, čistý obvaz a upevnil ho. Nato vrátil cínovou stříkačku a flakonky do brašny a brašnu zavázal hedvábnou šňůrou. Sfoukl svíčku a vstal, jeho stín se dlouze a hrozivě natáhl po podlaze mezi postele, na nichž leželi ostatní pacienti.

Bude nutné ji ostříhat, prohlásil.

— — —

Dívka spočívala otci naprosto klidně v klíně, zatímco její vlasy padaly pod nůžkami v těžkých zplstnatělých chomáčích k zemi, jako by jí čepele odstříhávaly samu chorobu a ta ji postupně opouštěla. Otec poprvé zamžoural na ošetřovatele stojící mlčky okolo, uviděl

pult s otevřenými lékařskými záznamy, tuhé listy, brk namočený do inkoustu a obrovitý stín, který brk vrhal na stěnu.

— — —

Po ostříhání ležela dál malátně a tiše s očima zavřenýma a rty pootevřenými. Její téměř holá hlava se mu na chvíličku dotkla břicha a on ucítil, jak ho strniště vlasů píchá. Pohlédl na ni, byla k nepoznání, a přesto stále stejná. Ještě několikrát se na ni zadíval. Někdo odkudsi vytáhl nemocniční košili z bílého plátna, praskala jako jemný papír, a on ji dívce přetáhl přes hlavu. Sotva otevřela oči.

Jsi vzhůru? zeptal se.

Už neprší?

Ne.

Chci domů.

Já vím, řekl. Brzy se vydáme domů.

— — —